

Giới thiệu Mau Nói Em Yêu Anh

Convert: Kat

Chuyển ngữ: Jenice

Thể loại: Đô thị, tình công sở

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn

Tôi là một người đàn ông rất xấu, lại không đủ dịu dàng. Vẫn chưa có vợ. Không phải như mọi người nghĩ là không có ai yêu tôi, mà là do tôi kén chọn. Đầu năm nay, xấu không thành vấn đề, không dịu dàng cũng không sao, chỉ cần có tiền, muốn cái gì mà không được?

Có tiền quả thực không phải vạn năng, nhưng trong cuộc sống không phải lúc nào cũng cần vạn năng, trong cái vòng làm ăn luẩn quẩn, tôi cũng được xem là một nhân vật quan trọng, sống cũng rất thoải mái. Lấy lời bà nội tôi nói thì đó là: “Cháu tôi có tiền, ở biệt dã.” Bà tôi đã hơn 80 rồi, không được học hành gì, vì muốn tỏ lòng hiếu thảo, trước cửa biệt thự nhà tôi có treo một cái biển đề “Biệt Dã Cư”, phòng trường hợp có người nhiều chuyện đến nói linh tinh với bà nội làm bà lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Mau Nói Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô ấy là ai?

Tôi là một người đàn ông rất xấu, lại không đủ dịu dàng. Vẫn chưa có vợ. Không phải như mọi người nghĩ là không có ai yêu tôi, mà là do tôi kén chọn. Đầu năm nay, xấu không thành vấn đề, không dịu dàng cũng không sao, chỉ cần có tiền, muốn cái gì mà không được?

Có tiền quả thực không phải vạn năng, nhưng trong cuộc sống không phải lúc nào cũng cần vạn năng, trong cái vòng làm ăn luẩn quẩn, tôi cũng được xem là một nhân vật quan trọng, sống cũng rất thoải mái. Lấy lời bà nội tôi nói thì đó là: “Cháu tôi có tiền, ở biệt dã.” Bà tôi đã hơn 80 rồi, không được học hành gì, vì muốn tỏ lòng hiếu thảo, trước cửa biệt thự nhà tôi có treo một cái biển đề “Biệt Dã Cư”, phòng trường hợp có người nhiều chuyện đến nói linh tinh với bà nội làm bà lo lắng

(Biệt dã cư: đại ý tấm bảng nói đây là khu nhà riêng, người lạ không được tùy tiện tiếp cận. Nhưng bà nội không biết cứ tưởng tên cái nhà là Biệt dã)

Được tiền bạc đắp vào, cái xấu của tôi lại được tô thành có cá tính, không dịu dàng lại được gọi là ngầu. Bao gái đẹp vây quanh cứ như ruồi bu phân trâu. Tính tôi thẳng thắn không nói lời đường mật, tự nhận mình là bãi phân trâu, chỉ những người nội tâm tự ti mới tính toán chi li vấn đề hình tượng này nọ. Cũng giống như phụ nữ đeo trang sức vậy, người nghèo thông thường sẽ đeo đồ thật, bởi bọn họ e người khác sẽ cho là mình đeo đồ giả. Ngược lại, người thực sự có tiền lại có khả năng đeo đồ giả, bởi vì thân phận của bọn họ không cần thiết phải chứng minh bằng những thứ như vậy, kì lạ ở chỗ cho dù họ có đeo đồ giả thì mọi người vẫn tưởng họ đeo đồ thật.

Theo cái lý đó, tôi tự nhận mình là phân trâu, nhưng có ai dám coi tôi là phân trâu. Ông đây cho dù có là phân trâu thì cũng là cục phân trâu vàng sáng lóa, còn chưa thấy biết bao bông hoa tươi muốn tranh nhau cắm lên bãi phân trâu ta đây sao?

Kỳ thực tôi biết mọi người nhìn nọt tôi, lấy lòng tôi đều là vì tiền trong ví tôi. Tôi cũng không để bụng, chẳng phải Trịnh Bản Kiêu từng nói rồi sao? Nandắc hồ đồ! Tôi hưởng thụ hết cả thấy. Đàn ông nhìn tôi vui vẻ, tôi liền cho anh ta một cơ hội, lợi nhuận ai làm ra mà chả được, sao lại không chọn người thuận mắt mình một chút? Chỉ cần biết cách kiếm tiền là được.

(Nan đắc hồ đồ: khó có dịp được ngu ngốc, vậy thì cứ yên tâm mà hưởng cái lợi của sự ngây ngô đó. Trịnh Bản Kiêu là nhà thơ họa nổi tiếng đời Thanh)

Đối với phụ nữ, tôi đều coi bọn họ là thú cưng. Trong lòng tôi hiểu rõ, bọn họ không phải là vừa ý tôi, mà là vừa ý ví tiền của tôi. Nói cách khác, tôi qua lại với bọn họ không phải vì cái gọi là yêu, tôi chỉ có tật xấu mà phạm là đàn ông đều có mà thôi. Nói cho cùng thì cũng là có đi có lại, mỗi người đều vì mục đích của mình. Bên cần tiền, bên cần sắc, xem ai được hơn ai?

Làm tôi thoải mái, tôi cũng không ngại tiêu tiền như rác, cho bọn họ nhà to, quần áo đẹp, nếu ý lại vào việc tôi chiều chuộng mà lên mặt hách dịch, vậy đừng trách tôi rút móng vuốt bọn họ tống ra khỏi cửa.

Làm ăn mười mấy năm, lũ bạn bè xã giao đầy một đồng, đều là cái loại chỉ có thể đồng cam mà chẳng thể cộng khổ. Phụ nữ thay vô số, người thật lòng thì không thủ vị, người thủ vị thì không thể tin, vì vậy tôi vẫn đơn thân một mình.

Chóp mắt tôi cũng đã 36, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống thật vô vị, bố mẹ thúc giục bên tai, tôi nghĩ chơi bởi thể đủ rồi, cũng đến lúc tìm gốc cây nào đó treo cổ thôi. Con gái bên ngoài, có thể chơi bởi nhưng không thể chung sống lâu dài được. Tìm vợ vẫn phải tìm người biết suy nghĩ, trước sau như

một.

Tôi bắt đầu hành trình xem mặt.

Nói đến xem mặt, còn rèn luyện tính kiên nhẫn hơn cả câu cá. Người vừa ý tôi thì tôi lại không vừa ý cô ấy, tôi vừa ý thì người ta lại không vừa ý tôi. Đương nhiên phần nhiều vẫn là tôi không vừa ý người ta, vẫn bị ảnh hưởng của mấy năm chơi bời, con gái đang hoang đường đắn đo không vừa mắt tôi, vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Nhưng không chịu nổi bố mẹ suốt ngày bức bách, tôi cũng biết thế gian khó tìm được cái gì hoàn hảo, lại thiếu kiên nhẫn, quyết định nhắm mắt chọn bừa một tấm trong đồng ảnh ứng viên xem mặt. Tôi rút ra một tấm, cô gái trong ảnh bộ dạng tròn trĩnh, giản dị tự nhiên, vừa nhìn đã biết không phải là người có thể gây ra sóng gió gì lớn. Hoàn toàn không có chút hấp dẫn nào với tôi!

Cưới một người như vậy cũng tốt, chẳng may tôi chịu không được ra ngoài chơi bời, chắc chắn cô ta cũng không dám âm ỉ. Vậy chọn người này đi.

Tôi gọi điện thoại, hẹn cô ấy có thời gian thì cùng nhau gặp gỡ vun đắp tình cảm.

Đương nhiên bố mẹ tôi biết được, cũng lộ ra vẻ vui mừng tươi cười.

Cô ấy tên là Vương Tú Văn, tên bình thường, người cũng bình thường, như tôi dự đoán lúc đầu, kiểu người vô cùng bình thường như vậy, tôi chắc chắn, nếu cưới cô ấy, tôi sẽ an phận vài năm, hoàn thành nghĩa vụ nối dõi tông đường, thỏa mãn mong muốn của cha mẹ, sau đó tôi sẽ lại chơi bời. Đến khi tôi chơi chán về nhà, cô ấy vẫn ngoan ngoãn chờ đợi.

Thiếu chút nữa thì tôi đã như vậy mà sống cả đời, cái chính là hôm đó tôi nhận rồi không có việc gì làm, liền lên baidu gõ tên mình.

Tôi search tên mình “Lữ Băng Phi”, có 2684 kết quả, tôi mở ra từng cái, đa số đều không liên quan gì đến mình. Nhưng thấy việc làm của người có tên họ giống mình, cảm giác cũng rất thú vị. Dù sao tôi cũng đang nhàn rỗi, di chuột xuống, nhấp vào kết quả thứ 56, là một blog có tên “Tôi là khủng long tôi sợ ai”, thông tin trong blog làm tôi tin rằng cái “Lão nông dân Lữ Băng Phi” kia chính là tôi.

Chủ nhân của cái blog kia chắc chắn là người trong công ty tôi, phụ nữ, từng có tiếp xúc với tôi trong công việc, biết rất nhiều chuyện của tôi. Có thể nhận ra cô ta rất bất mãn với tôi, chữ nghĩa bên trong thực sự là khinh thường tôi, bình thường cô này còn gọi tôi là lão nông dân, bới móc trào phúng mọi hành vi cử chỉ của tôi, có khi còn trực tiếp gọi tôi là “bãi phân trâu”, nguyên nhân là vì tôi tuyển “ruồi bọ”, ruồi bọ là cách cô ta gọi chung mấy người bạn gái của tôi. Trong bài viết có tên là “Ruồi bọ” trong blog, cô nàng đã lập hẳn cả một bảng bình luận về những cô gái đã từng làm bạn gái của tôi, cuối cùng kết lại một câu: “Chao ôi, thế giới này lại có nhiều em gái thích mùi thối thế ư, thực buồn thay cho phụ nữ thời nay!”

Nói thực, nếu bỏ qua cái tên giống tôi, xem qua một lượt blog của cô cũng thực cảm thấy cái tên “Lữ Băng Phi” này quả là thời không chịu nổi. Nhưng vấn đề là ở chỗ, tôi chính là Lữ Băng Phi, tôi kiểu gì cũng không tin được tôi là loại người kém cỏi đến vậy.

Khiếp sợ, tức giận, phần nộ ban đầu đi qua, tôi lại sinh ra hứng thú với chủ nhân blog này. Muốn tìm ra người này! Không nên hiểu lầm, tôi không phải là muốn trả thù, chỉ kẻ tiểu nhân mới lợi dụng quyền thế áp bức người khác, tôi không làm mấy chuyện nhạt nhẽo như vậy. Tôi chỉ không phục cô ấy coi thường tôi như thế. Tôi chỉ muốn tìm thấy cô ấy, thi triển mị lực với cô ấy, làm thay đổi cái nhìn của cô ấy về tôi, tốt nhất là biến cô ấy thành một con trong cái đám ruồi bọ kia, làm cô ấy tự vả vào miệng mình, cái này gọi là lấy đức thu phục người.

Hiện tại tôi cũng không có ý định ra ngoài hò bè hoán bạn, thời gian tôi ở công ty nhiều hơn cả thầy. Trước mắt địch trong tôi ta ngoài sáng, tôi phải xoay chuyển cục diện này. Sẽ là ai đây? Tôi vạch rèm cửa nhìn bốn nhân viên nữ trong phòng làm việc.

Tiểu Lí tạp vụ? Không giống, bà chị ngốc kia, chưa từng nghe chị ta mở lời châm chọc bất kì ai, sao có thể viết ra những câu văn cay nghiệt như thế.

Tiểu Triệu thư ký? Cũng không phải, cô này từng mượn việc công làm việc riêng muốn dụ dỗ tôi, có điều tôi chủ trương không ăn cỏ gần hang, cho nên cô ta cũng không được toại nguyện. Cô ta cũng không thần kinh đến nỗi chửi mình là ruồi bọ, có thể loại trừ.

Tiểu Phùng trợ lý? Cũng không có khả năng, nhà cô này có 2 đứa sinh đôi 4 tuổi, mỗi ngày đều như từ chiến trường trở về, mệt mỏi không chịu nổi, thường xuyên vụng trộm ngủ gật, tan tầm thì lao ra đầu tiên nhanh như linh cứu hỏa. Muốn nói cô này viết blog, trừ phi là viết trong lúc mộng du. Hơn nữa nói chuyện với cô, không đến 3 câu là cô chuyển sang chủ đề trẻ con, một người như vậy mà viết blog không đề cập đến trẻ nhỏ, cũng như nói sao hóa là trái đất vậy.

Tiểu Liễu kế toán? Nói ra thì cô này đúng là ngoại hạng, vô vị cũng như dưa muối sấy khô. Không mặc màu đen thì mặc màu xám, ánh mắt cứng nhắc, còn buộc một búi tóc tầm thường. Nói ra thì giống hình tượng mấy bà cô già trong film.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, quả thực tôi tưởng cô đã 46, để thay đổi không khí còn đùa bốn gọi cô một tiếng chị, sau đổi mắt kính cô lườm tôi một cái, rồi lấy ra sơ yếu lý lịch chỉ cho tôi xem ngày tháng năm sinh. Quả là bi thảm, mới có 26 tuổi! Thấy cô thảm như vậy, tôi mềm lòng liền tuyên cô.

Có điều cô cũng rất được việc, lại không thích gây chuyện, liền làm đến tận bây giờ, nhưng bình thường tôi có thể không để ý đến cô liền không để ý, bởi vì rất đau mắt.

Người cổ hủ như cô, viết kinh thánh nghe còn có lý.

Xem xét một lượt từ trên xuống dưới, hình như mọi người đều có chứng cứ ngoại phạm, rốt cuộc ai mới là thủ phạm đây?

Tôi quyết định dịch dung dò hỏi. Trên blog cô có để lại một ID QQ, tôi liền bảo em họ dạy cách chat QQ.

Tôi đăng kí một cái ID QQ, lấy một cái tên rất ngẫu — Đẹp Trai Kinh Động Trung Ương Đảng.

Tôi tìm cô ấy chat. Dưới đây là một đoạn đối thoại:

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Nam hay nữ*

Đẹp Trai Kinh Động Trung Ương Đảng: *Là trai đẹp*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Bao nhiêu tuổi*

Đẹp Trai Kinh Động Trung Ương Đảng: *36*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Không chat*

Đẹp Trai Kinh Động Trung Ương Đảng: *Vì sao*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Đàn ông đứng tuổi có tiền đồ không rảnh lên mạng, không có tiền đồ khinh thường không để ý*

Từ đó liền bật vô âm tín.

Tôi vẫn không từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục. Tôi lại đăng kí một ID khác, lần này là nữ.

Ai ngờ vừa lên đã bị vạch trần: “Anh là cái tên nhảm chán lúc nãy. Địa chỉ IP giống nhau. Dớt!”

Lại một lần nữa bật vô tín tức.

Còn chưa từ bỏ, tôi chạy đến nhà bà cô, dùng ID của em họ, lúc này tôi rất ngây thơ không biết con gái thất tình có tên thực buồn nôn — Phấn Phấn Miêu. Để tránh bị lộ đuôi, tôi để em họ chat thay mình, tôi ngồi một bên xem.

Lại một đoạn đối thoại.

Phấn Phấn Miêu: *Chị ơi, bạn trai bỏ em, em rất buồn, muốn tự tử.*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Bố mẹ em có lỗi với em không?*

Phấn Phấn Miêu: *Không có, bọn họ rất thương em.*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Được, chúng ta nghĩ một chút, nếu em chết thì mọi việc sẽ như thế nào? Bạn trai của em sẽ có người mới, vài ngày là sẽ quên em, cứ thế mà sống vui vẻ. Mà bố mẹ em sẽ thương tâm cả đời. Em nói xem bố mẹ em có khổ không? Yêu thương nuôi dưỡng em? Vì một người không thương em, bỏ đi sinh mệnh của mình, lại liên lụy bố mẹ đau lòng, em cảm thấy em chết đáng sao?*

Phấn Phấn Miêu: *Nhưng em thực sự thấy sống không nổi nữa.*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Vậy em chuẩn bị chết như thế nào? Uống thuốc độc – thất khiếu chảy máu. Thất cổ, lưỡi sẽ lè dài ra. Nhảy sông – em sẽ bị trương phình như bánh bao. Đâm xe – em sẽ bị tan xương nát thịt, ruột lòi ra, máu me be bét. Nhảy lầu, nếu độ cao chưa đủ có khi không chết lại bị liệt cả người, còn không không chế được tiêu tiện. Em muốn chọn loại nào?*

Phấn Phấn Miêu: (Em họ nhìn mà muốn ói) *Vậy em uống thuốc ngủ, chết rồi vẫn giống như đang ngủ.*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Bởi vì nguyên nhân cái chết không rõ ràng, sẽ bị liệt trường nằm trên bàn giải phẫu, một đám pháp y vây quanh, mổ chỗ này một ít, rạch chỗ kia một cái, lòi ra nào là tim, gan, phổi, đại tràng, bàng quang, Em thích không?*

Phấn Phấn Miêu: (Em họ nói với tôi: “Em không muốn chết nhưng cũng bị chị ấy dọa chết.”) *Ghê quá, bị chị nói như vậy có đánh chết em cũng không muốn chết. Nhưng em vẫn rất buồn, em phải làm sao bây giờ?*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Đá một cước vào đùi quần thẳng kia rồi bỏ chạy, chạy được 3 bước quay đầu lại xem, em sẽ thấy tư thế ôm đùi quần của nó rất đáng khinh, tự nhiên sẽ không thích nó nữa. Sau đó chạy thẳng một mạch đến chỗ an toàn mới thôi.*

Phấn Phấn Miêu: (Em họ không nói gì nữa, lộ vẻ khiếp sợ: “Chị này quá mạnh mẽ! Em sùng bái chị ấy.”) *ORZ chị thực sự rất BH (là bư hân), ngắm lại em bắt đầu không thích anh ta nữa rồi. Em quyết định, về sau chị là thần tượng của em, cho em gặp mặt một lần để củng cố bái chị cho từ tể đi.*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Em lẽ vụng đi, không cần gặp mặt.*

Phấn Phấn Miêu: *Chị ơi, lời chị nói hôm nay làm thay đổi cuộc đời em, thật sự rất muốn xem người nói ra những lời mạnh mẽ như chị có bộ dạng thế nào. Chị cho em một cơ hội gặp mặt đi. Xin chị đấy!*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Ấn trứng gà không cần biết gà mái trông như thế nào. Em cứ tự tưởng tượng đi.*

Phản Phán Miêu: *Vậy chị cho em số điện thoại được không? Chẳng may có cái gì nghĩ không thông, lúc cấp bách còn hỏi được chị.*

Tôi Là Khùng Long Tôi Sợ Ai: *Chỉ sợ em tìm ra nguồn gốc chân tướng rồi thì sẽ thất vọng, vẫn là chưa lại chút tưởng tượng. Chị sẽ thường xuyên online.*

Sau đó, cho dù chúng tôi nói thế nào, cô ấy vẫn không chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Nói Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Là một nhân vật ghê gớm

Tôi lại nghĩ ra tuyệt chiêu mới, tôi đã thỏa thuận trước với em họ, để nó canh giờ đi làm tìm Khùng Long chat chit. Mà tôi sẽ đi tuần tra trong công ty. Ôm cây đợi thỏ hơn nửa tháng, rốt cục vào một ngày chuẩn bị tan tầm, em họ gửi cho tôi một tin nhắn: “Cá đã mắc câu.”

Tôi cẩn thận quan sát mấy người bên ngoài.

Tiểu Lí ra ngoài làm việc không online, Tiểu Triệu gọi điện thoại cho khách hàng không dùng máy tính, Tiểu Phùng đang thu dọn này nọ chỉ đợi tan tầm là vọt đi. Như vậy chỉ còn lại duy nhất mớ ra khò kia thôi, cô ta đang nhập số liệu.

Tìm tôi đập nhanh hơn, quả thực so với lần đầu hẹn hò còn run hơn. Tôi âm thầm tiếp cận nghi phạm. Cảm ơn trời đất văn phòng của tôi có trải thảm, bấy lâu nay tôi né tránh cô ấy cũng làm cô mất tinh thần cảnh giác. Khi tôi đến phía sau thì cô ấy mới phát hiện, nhưng cũng đủ để tôi nhìn thấy cái cửa sổ chat nhấp nháy kia. Chính là cô ấy!

Tôi gọi cô ấy vào văn phòng của mình.

Tôi nói bóng gió: “Blog của em viết cũng khá đấy.”

Cô ấy chỉ nhếch mắt: “Cảm ơn, cũng được.”

Cô ấy vẫn làm bộ như không có gì, tôi liền dứt khoát: “Chửi tôi rất vui phải không?”

“Thực ra làm ông chủ anh cũng nên chuẩn bị tâm lí này đi chứ.” Cô ấy lại còn đánh cho tôi một ánh mắt an ủi, “Tôi mừng anh chưa bao giờ dùng lời lẽ thô tục.”

Chẳng lẽ còn muốn tôi cảm ơn cô chác? Nực cười!

“Lúc em viết không nghĩ đến có ngày bị tôi phát hiện?”

Cô thở dài than một câu: “Ai biết giai già cũng có lúc nhảm chán như vậy.” Sau đó lộ ra vẻ mặt dù sao thì mọi việc cũng đã như vậy rồi, biết rồi thì sao, xem anh làm gì được tôi, “Vậy anh sa thải tôi là được rồi.”

A mớ rau khô này được phun nước đã sống lại rồi? Lại còn không coi tôi ra gì, vênh vênh vào vào.

“Sao tôi phải sa thải em, sao em không tự động từ chức?”

“Hợp đồng chưa hết hạn, tự nghỉ phải bồi thường hợp đồng.” Cô ấy còn lên giọng!

Hừ tôi không thể để cô ấy đắc ý được, tôi phải bắt cô ấy ngày ngày nhìn thấy cái bãi phân trâu là tôi đây, tôi hun cho cô thối chết thì thôi: “Bắt đầu từ ngày mai, em với tôi dùng chung một phòng làm việc, nếu không em cứ từ từ chuẩn bị tiền phạt hợp đồng đi.”

Sắc mặt cô ấy rốt cục cũng biến đổi, xem ra chọc đúng chỗ rồi, cô ấy rất để ý đến tiền. Cái này được, sợ nhất là cái gì em cũng không cần. Cái ông đây có chính là tiền. Cứ chờ xem tôi chơi em thế nào!

Cô ấy ánh mắt nhìn tôi: “Anh định làm gì? Tôi sẽ kêu lên đấy.”

Cô ấy thật đúng là dám nghĩ, tôi tức giận quăng cho cô một câu: “Bằng cái dạng em cũng đòi đạt đến khẩu vị của tôi sao? 28 mà trông cứ như 48.”

Cô hồn nhiên không thèm để ý: “Tôi già trước tuổi, không được sao?”

Mớ rau khô này mồm mép cũng thật lợi hại, sao lại không sớm phát hiện ra cô thú vị đến thế nhỉ?

“Bây giờ đi thu dọn đồ đạc chuyển vào đây. Trước khi tan ca phải chuyển xong, nếu không trừ lương.”

Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Tôi quyết không chuyển, tôi cũng không xin thôi việc, tôi chỉ muốn làm tốt công việc của mình, nếu anh dám trừ lương tôi tôi sẽ đến Sở Lao động tố cáo anh, anh thấy không thuận mắt thì đuổi việc tôi là được rồi!”

Cái mớ rau khô này cũng rắn mặt góm! Lâu rồi không gặp nhân vật nào góm đến thế, tôi bỗng có chút hưng phấn không hiểu được.

Uy hiếp không được tôi bèn dụ dỗ: “Nếu em chuyển vào, tôi tăng lương cho em.”

Quả nhiên sắc mặt cô dịu lại: “Tăng bao nhiêu?” Quả thực là ham tiền mà!

“Ba trăm.”

“Cho tôi năm trăm, tôi chuyển liền.” Lại còn mặc cả, coi tôi là chợ rau chắc?

“Bốn trăm, có muốn chuyển hay không, nếu không tôi chuyển ra ngoài, tôi chuyển hay là em chuyển?”

“Tôi chuyển.”

Ngày hôm sau đi làm, tâm trạng tôi vui sướng không thua gì khi vừa được hoa hậu giảng đường hồi đại học. Đêm qua tôi đã nghĩ xong biện pháp đối phó với cô, chính là tôi sẽ theo đuổi cô ấy, đợi khi cô ấy mắc câu rồi sẽ bảo cô tự mình đi đọc “Ruồi bọ” một lần đi, ăn nói linh tinh có ngày phải trả giá. Mớ rau khô kia thật là có phúc, nếu như không phải là tôi thì sợ rằng cả đời này cũng sẽ không có đàn ông theo đuổi cô, tuy rằng chỉ là giả, nhưng méo mó có hơn không chứ.

Đi vào văn phòng đã thấy mớ rau khô đến rồi, vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú gõ máy tính.

Tôi chống tay vào bàn cô vui vẻ chào hỏi: “Đến sớm quá nhỉ!”

Cô trả lời lạnh tanh: “Không còn sớm, anh đến muộn.”

Tôi cố giả mồm: “Tôi là sếp, tôi muốn đến lúc nào thì đến.”

Cô đáp lại: “Tôi là nhân viên, thượng bất chính hạ tắc loạn.”

Tôi then quá hóa giận: “Này, sao lại nói với sếp như thế?”

Sắc mặt cô vẫn không thay đổi: “Anh sa thải tôi là được rồi.”

Đây là kiểu đạo lý gì vậy? Làm gì có nhân viên nào uy hiếp sếp như thế? Nhưng tôi đúng là bị cô uy hiếp thật. Tôi nhin! Người cười cuối cùng mới là người thắng, để xem tôi xử cô thế nào!

Tôi tiếp tục lân la: “Buổi tối rảnh không? Cùng nhau ăn cơm đi!”

Cụ tuyệt rất rõ ràng lưu loát: “Không rảnh”

Tôi làm ra bộ chính nhân quân tử, thành khẩn nói: “Tiểu Liễu, tôi không có ác ý, tôi muốn về sau chúng ta chung sống hòa bình, cứ đối địch như vậy sẽ bất lợi cho công việc, hôm nay tan làm chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, chuyện trò một chút, cố gắng cải thiện quan hệ.”

Nói xong tôi vươn tay vỗ vỗ vào vai cô vô cùng thân mật. Cũng không biết cô ấy thế nào lại nhanh người, né được, suýt chút nữa là tôi ngã bở chùng. Tôi lại đến gần, cô hươ hươ con dao dọc giấy trước mặt. Tôi lập tức giơ cao hai tay đầu hàng. Ôi trời ơi, không phải tôi chạm phải quả bom đấy chứ?

Cô nhìn tôi khinh bỉ: “Dùng nhiều thì béo, ít dùng thì teo (*). Không phải anh dùng nửa thân dưới quá đà, đến nỗi nửa thân trên trí óc không minh mẫn đấy chứ? Anh thấy tôi sẽ ra ngoài cùng một người thay phụ nữ còn nhanh hơn thay tất sao? Về sau còn dám động tay động chân, tôi cũng không dám chắc dao này sẽ phi vào đâu đâu!”

(* dùng nhiều thì béo ít dùng thì teo: nguyên văn 进废退 đây là một hiện tượng của quá trình tiến hóa, bộ phận vào trên cơ thể động vật có tác dụng hữu ích sẽ được giữ lại và tiến hóa thêm, còn bộ phận nào không cần thiết dần dần sẽ bị đào thải; ví dụ như hươu cao cổ ăn lá non trên ngọn cây nên cổ được tiến hóa, phát triển thành dài ra cho phù hợp, con người khi đã đi bằng 2 chân, giữ thẳng bằng tốt không cần cúi nữa, tự động cái đuôi sẽ bị tự nhiên đào thải. Minh cũng không biết trong sinh học thuật ngữ gọi hiện tượng này là gì, nên mới để thế nghe nó vắn vắn một tạo. Ở đây chị Liễu ý nói anh dùng nhiều nửa dưới thì chỉ có nửa dưới phát triển, còn nửa trên ít dùng nên não teo lại rồi =)))

A là một nhân vật ghê gớm đây! Thảo nào dám vào văn phòng tôi. Giữ nguyên tư thế đầu hàng, tôi trở về chỗ của mình. Trên đời này có ông chủ nào oan ức như tôi không? Cái cô này, tôi nhất định sẽ thu phục cô!

Cô ấy không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, tiếp tục đánh máy.

Tôi cũng không thèm để ý cô! Gọi thư ký đến bàn công việc. Chẳng mấy chốc đã xong, cô vẫn đang đánh máy.

Tôi ngồi ở chỗ mình nhằm chán muốn chết, quan sát cô. Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Nhìn nhìn nhìn nhìn tôi suốt chút nữa thì vắng cả trông mắt ra rồi, tôi day day mắt lại nhìn, đúng vậy, cô ấy lại thò ngón tay qua trông kính dụi dụi mắt.

Quên mất tình trạng thảm hại lúc trước, tôi vọt đến bàn của cô: “Bỏ kính em lại đây cho tôi xem.”

Cô không buồn nhếch mắt: “Đồ cá nhân, không cho mượn.”

“Tôi cho em tiền, một trăm, không được nặc cả.”

Quả nhiên mặt mũi của tiền hơn hăng tôi.

Cô giương mắt lên nhìn tôi: “Tiền trao cháo múc.”

Tôi lấy ra một trăm, cô tháo mắt kính xuống. Tôi cầm lấy, thò ngón tay chọc qua phần mắt kính.

“Sao lại không có mắt kính?”

“Bởi vì tôi không bị cận thị.” Tôi phát hiện lúc có bạn polime bên cạnh (*), lời nói của cô với tôi ôn hòa hẳn đi.

(polime: nguyên văn 孔方兄 nghĩa là lỗ vuông giữa đồng tiền, tiền thời xưa được đúc bằng kim loại, có đục lỗ vuông ở giữa để tiện xâu tiền, về sau từ lỗ vuông này được dùng để ám chỉ tiền)

“Vậy sao em phải đeo kính làm gì?”

“Dấu nhan sắc của tôi.”

“Em? Nhan sắc? Ha, đùa?”

“Con mắt của mấy người râu ria không quan trọng.”

“Ai râu ria? Sao lại không quan trọng? Em đẹp hơn một chút thì con mắt tôi cũng đỡ phải chịu cực hình.”

“Nhìn không thuận mắt anh sa thải tôi đi.”

Lại uy hiếp tôi, tức chết đi được! Không thèm để ý cô ta, tôi quay lại chỗ của mình. Tiếp tục quan sát.

Đừng nói, mớ rau này nhìn kĩ thì trông cũng được, mắt, lông mày, mũi đều rất nét, chỉ là ăn mặc trang điểm có hơi quê một chút.

“Này, mớ rau khô, à không, Liễu, Liễu...” Cô ấy tên gì ý nhỉ?

“Liễu Như Mi.” Cô nhắc.

“À đúng, đồng chí Liễu Như Mi, nếu mai em bỏ mắt kính, ăn mặc trang điểm đẹp một chút, tôi sẽ lại tăng lương cho em.” Trước mắt chiều thức hữu dụng với cô cũng chỉ có tiền.

“Bỏ kính 200, đổi kiểu tóc 200, sửa lông mày 100, đánh phấn 100, tô son môi 100, kẻ mắt 100. Ngoài ra, trong lúc thực hiện chi phí phát sinh đều do sếp trả. Không mặc cả, anh chọn những cái nào?”

Cô làm như gọi món ở nhà hàng không bằng? Cái ông đây có cũng chỉ có tiền: “Tôi bao hết.”

“Xong! À, đúng rồi, chỉ sợ phong cách quần áo tôi mặc từ trước tới nay không hợp lắm với đầu tóc trang điểm, sếp có muốn bao luôn quần áo cho tôi không?”

Cô có phải ma cà rồng đầu thai không vậy? Rõ ràng nói ra miệng đều là lời vô si nhưng vẫn làm bộ nghiêm túc như giải quyết việc công. Lão tử cũng phải run lấy bấy, lời thề tín dung ra: “Cầm lấy!”

Ngày hôm sau, mớ rau khô biến thành mai hoa tiền từ. Nếu không phải cái giọng điệu nghiêm túc đứng đắn kia của cô không đổi, tôi thực sự cũng không thể tin được đó là cùng một người. Tiền này tiêu, rất đáng!

Tôi thừa nhận tôi là thằng háo sắc, gái đẹp đối với tôi quả thật là kích thích mãnh liệt, ngay cả cái vẻ cứng nhắc của cô thoát nhìn cũng không đến nỗi đáng ghét như vậy, ngược lại càng khắc rõ hình tượng người đẹp lạnh lùng cao quý. Bằng sắc đẹp này, tôi quyết định tha thứ hết các loại láo lếu của cô, em này anh giai đây chấm rồi!

Nói là làm: “Tiểu Liễu Nhi, làm bạn gái anh chứ?”

Người đẹp chẳng thèm liếc mắt tôi lấy một cái: “Thứ nhất, đừng có tùy tiện uốn lưỡi, kinh tởm; thứ hai, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, thần kinh.”

Nhóc con kia thật không biết tốt xấu gì, vừa có lòng từ tế với cô mà lại bị đá kích như vậy, đã thế tôi đây cũng không khách khí: “Con gái rụt rè một chút là đúng, nhưng cũng đừng làm quá biết không? Em chưa nghĩ sao đã chắc rằng sẽ như vậy?”

Cô ấy cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên như có ý cười: “Hừ, thực là vừa khéo, tôi này à, tôi phải đi xem mặt, vừa hay hôm qua vì yêu cầu công việc mà phải thay đổi hình tượng, đúng là nhất cử lưỡng tiện.”

Tâm tình của tôi lúc này có thể viết thành cốc mò cò xoi, vô cùng tức giận: “Cái gì mà gọi là yêu cầu công việc? Em rõ ràng là ọi dụng tình cảm cá nhân của anh!”

Cô nghiêm trang: “Công ty là của sếp, cho nên với nhân viên, tình cảm cá nhân của sếp cũng là việc công.”

“Thật không? Vậy bây giờ sếp hy vọng em không đi xem mặt.”

“Bởi vì công ty không phải là của nhân viên, cho nên việc tư của nhân viên vẫn là việc tư, sếp không có quyền can thiệp.”

Không ngờ tôi làm sếp cả nửa ngày trời cuối cùng lại không nói nổi nhân viên. Thực chưa từng thấy trắng đen lẫn lộn như vậy.

Tôi nổi giận bùng bùng: “Nếu có thêm mấy đứa nhân viên kiểu như em, chắc anh đã tức mà chết rồi.”

Cô lại cụp mắt không thèm nhìn tôi: “Yên tâm, người tốt mới sống thọ.”

Ngụ ý nói tôi là kẻ bại hoại? Mẹ ơi, ông đây liều mạng với cô, tôi mà không xù cô, tôi không mang họ Lữ nữa! Mà gọi là Nhĩ Tương Thân!

(Nhĩ Tương Thân: nghĩa là thân mật, gần gũi với em, cũng có nghĩa là xem mặt)

Tan làm, tôi lén lén lút lút, à không, là cẩn thận theo sau cái con nhóc nào đó. Thấy cô quẹo vào một con ngõ, tôi liền vội vã bước theo, vừa mới đi vào ngõ đã bị ai đó túm lấy cánh tay, bẻ quặt ra sau ấn người ngã sụp xuống đất.

Chỉ thấy nhóc con kia mặt phấn đằng đằng sát khí, trong tay lăm lăm con dao đứng trước mặt tôi, bộ dạng đúng là chị hai xã hội đen. Mà tôi thì cả tâm hồn lẫn thân thể đều bị khuynh đảo, xem này, lạnh lùng, xinh đẹp, tư thế hiên ngang oai hùng! Tôi thua rồi, tôi bị mê hoặc rồi, đời này không phải em thì tôi quyết không cưới.

Em vừa thấy tôi cũng hoảng sợ: “Là anh? Anh lại làm cái trò gì thế này?”

Tôi làm trò lúc nào? Đều là em đùa bỡn tôi. Quên đi, không so đo với em, ai bảo tôi yêu em chứ.

Tôi cười theo: “Ha ha, Còn không phải là tôi lo em gặp phải sói sao? Có vẻ như bây giờ cái tôi nên lo lắng là sói kia.” Tôi đứng lên, phui phui bụi, tươi cười đầy mặt vẫy vẫy tay với em “Tạm biệt!”

“A?” Em ngây ngẩn cả người, hình như biểu hiện của tôi hoàn toàn ngoài dự kiến của em.

Tôi chạy trên đường nhanh như chớp, gọi xe về nhà.

Không phải chỉ là xem mặt thôi sao, kể cả có kết hôn ông đây cũng không sợ, ông đây về nhà lập một kế hoạch tác chiến thật chu toàn.

Suốt cả đêm, tôi ngồi viết ra một kế hoạch theo đuổi vợ. Tôi làm dự án giá mấy triệu cũng không cẩn thận đến vậy.

Bước thứ nhất theo đuổi vợ, đương nhiên là biết sở thích của em. Tôi vận dụng quan hệ hỏi thăm một chút quá khứ của em, mới biết em quả là ngoan thật, hồi đại học em có biệt danh là “Sát thủ”.

Từng có hai tên vì tranh giành em mà đánh nhau, đánh đến thắng thua hai đứa đều bị thương. Tên thắng đến ôm người đẹp, em băng mặt buông một câu: “Tôi cho phép anh coi tôi là xương cốt sao?” Hai tên đó đều bị em từ chối thẳng thừng.

Còn có đứa cầu xin không được, uy hiếp muốn nhảy lầu. Thầy chủ nhiệm vả bộp mép mời em đến, em lại lấy ra đơn hiến xác: “Chị tôi học trường y đang cần thi thể, không biết anh có hứng thú hay không?” Cuối cùng cái tên kia cũng không nhảy nữa, hừ làm bộ mà.

Ngoài ra những kẻ từng bị em cự tuyệt, bị đau, bị chế giễu, bị tức nghẹn nhiên vô số.

Chỗ làm cũng đổi đến 3 lần, vì có ý đồ quấy rối tình dục em, sếp thứ nhất bị em đánh dán lên tường thành hình chữ “đại”; sếp thứ hai bị em bẻ gãy tay; sếp thứ ba chính là tôi, bởi vì em hóa trang thành mớ rau khô nên tôi may mắn thoát nạn. May thật, đại nạn không chết ắt có phúc về sau! Bà xã này tôi chăm chắc rồi!

Về đối tượng xem mặt của em, tôi cũng điều tra rõ, chính là một con rùa biển (*), trừ bỏ diện mạo thì chẳng có chỗ nào hơn tôi cả. Hai người còn đang ở giai đoạn tìm hiểu ban đầu, tôi nên nhân cơ hội mà hành động.

(*rùa biển: 海龟 hải quy, đồng âm với từ hải quy 海归 nghĩa là từ nước ngoài trở về, đây là lối chơi chữ thông dụng ám chỉ những người học

tập, công tác ở nước ngoài trở về TQ)

Bạn đang đọc truyện *Mau Nói Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đẹp trai thua chai mặt

Hôm nay nghe thấy em nói chuyện điện thoại, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng: “Vâng ... thế à? Không sao ... Được, buổi tối gặp.”

Chẳng lẽ là cái con rùa biển kia? Trong lòng tôi bỗng rối loạn.

Mấy hôm nay tôi đều đối xử với em cẩn thận lịch sự, muốn xây dựng hình tượng người đàn ông tử tế đàng hoàng. Đến giờ đã có chút mệt mỏi diễn không nổi nữa rồi. Đợi em gác điện thoại, tôi nhin không được liền hỏi: “Sao nói chuyện với tôi em chưa bao giờ dùng giọng điệu thân thiết như vậy?”

Em trả lời cũng coi như có chút khách sáo, nhếch mắt nhìn tôi một cái, mặc dù chỉ là dùng có nửa con mắt nhìn tôi: “Ừ, con người tôi vốn là với người thì phải dùng tiếng người, với quý thì phải dùng tiếng quý.”

Sax? Như vậy thì khác gì nói tôi là quý, hấn ta là người? Không nhin nữa, ông đây đích làm người tốt nữa, chẳng phải đều nói đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu đây thôi? Hôm nay tôi liền ngửa bài luôn với em.

“Này, nhóc con, con rùa biển đấy có gì tốt hơn anh hả?”

Em trừng mắt nhìn tôi một cái: “Anh hỏi tôi? Được, hôm nay tôi nói rõ với anh, xin chú từ nay về sau hãy tỉnh táo đối mặt với sự thực. Anh ấy, trẻ tuổi, đẹp trai, tình sử sạch sẽ; chú, vừa già vừa xấu lại còn lằng nhằng bắt cáN tay.”

Tôi suyt chút nữa nghẹn mà chết, nhóc con kia không tiếc sức lực mà đá kích tôi. Ông đây tung hoành ngang dọc trên thương trường đã mười mấy năm, phá được bao cửa ải khó khăn chính là dựa vào miệng dẻo da dày.

“Nhóc con, em đợi đấy, ngày mai tôi sẽ cho em một bản báo cáo.”

Hôm sau tôi đưa cho em một bản kế hoạch tên là ‘Báo cáo phân tích khả năng kết hôn giữa Liễu Như Mi và Lữ Băng Phi’.

Nội dung như sau:

1. Lớn tuổi hơn ý là thành thực, không phải già. Tuổi tâm lý của đàn ông thông thường trẻ hơn phụ nữ. Nếu tìm ông xã cùng tuổi, vậy chính là em có thêm em trai, thậm chí là con trai. Bình thường, phụ nữ quá nửa đời người phải đóng vai mẹ, căn cứ vào định luật vạn vật cân bằng, tất yếu phải có một người tương đương mới có thể duy trì cân bằng cho người phụ nữ. Cho nên phụ nữ nên lấy một người chồng hơn tuổi mình nhiều một chút, lúc nào cũng có thể đem lại cho phụ nữ sự quan tâm như là của anh của cha, ổn định, cân bằng lại thế giới của phụ nữ. Lữ Băng Phi hơn Liễu Như Mi 8 tuổi, đủ thành thực mà lại không già, vô cùng thích hợp.
2. Cũng theo định luật vạn vật cân bằng, chỉ có trai xấu với gái đẹp, trai đẹp với gái xấu, như thế thế giới mới hòa bình. Ngoài ra, đàn ông đẹp trai đã quá quen nhìn ngoại hình đẹp đẽ, mỹ mạo đối với bọn họ sẽ khó mà có kích thích được. Ngược lại con gái đẹp ở trước mặt đàn ông xấu trai một chút sẽ có cảm giác rõ ràng về sự ưu việt, đàn ông xấu trai cũng bởi vì theo đuổi gái xinh mà sẽ cam tâm tình nguyện phục tùng mỹ nữ. Xét thấy Liễu Như Mi cá tính mạnh bạo, Lữ Băng Phi quả thực là lựa chọn có một không hai của em.
3. Về chuyện bắt cá N tay, có kinh nghiệm thì kỹ thuật mới thành thực, N tay ngày xưa đều là để chuẩn bị lót đường cho 1 tay cuối cùng. Phạm phải sai lầm rồi tuyệt đối sẽ không tái phạm, cái đó gọi là con hư biết nghĩ lại còn quý hơn vàng, lãng tử quay đầu sẽ là người chồng tốt. Ngược lại, nhiều người trong sạch chẳng qua là không có cơ hội gây án, nói không chừng sau này sẽ càng bại hoại. So với một số người giống như quả bom hẹn giờ, thì tìm một quả bom đã nổ rồi còn an toàn hơn, như Lữ Băng Phi là rất an toàn.
4. Lữ Băng Phi sự nghiệp vững vàng, còn rùa biển kia mới chấp chừng khởi nghiệp. Là một cô gái biết suy nghĩ, Liễu Như Mi biết rõ hái trái cây so với việc trồng trái cây thuận tiện lợi kinh tế hơn nhiều.

... Phía dưới còn mấy ngàn chữ rõ ràng mạch lạc. Nhớ lại năm đó lập nghiệp tôi còn không viết một bản kế hoạch tường tận đến vậy.

Xem xong bản kế hoạch, em chỉ phun một câu nhạt nhẽo, không thêm đề ý đến tôi, nhưng cũng không có vẻ quá phản cảm. Tôi lại càng thêm vững dạ, về sau các loại đòn thổi nạt, đòn rẻ tiền, đòn sát thương, đòn ám toán cùng tiến lên, đương nhiên là phải dùng văn, dùng võ tôi đánh không lại em. Mà em ngay từ đầu đã dùng ngón đòn độc mồm độc miệng đá kích tôi thê thảm. Nhưng tôi lại càng bị từ chối lại càng hăng, cứ tiếp tục quẩn quýt lấy em. Người ta vẫn nói đẹp trai thua chai mặt, tôi cũng không tin không thể mài sắt nên kim.

Lúc đầu em còn có ý né tránh tôi, sau đó phát hiện không hiệu quả, lại lòi tên gian phu kia ra đôi vào cặp. Cái con rùa biển kia có đến công ty chờ em mấy lần, xem ra có vẻ rất coi trọng em, mà em lại nhiệt tình như lửa, đối đãi với nó khác hẳn tôi. Làm tôi tức đến phát rồ! Không thủ đoạn là không được!

Tôi biết cái con rùa biển này đang làm một hạng mục rất quan trọng với tiền đồ của nó, mà cái kẻ quyết định hạng mục kia lại phải xem sắc mặt tôi mà ăn cơm. Nhờ mưu kế của tôi, con rùa biển kia cũng ăn không ít quả đắng, vào lúc hần gần như mất tất cả, tôi xuất hiện, cho hần hai con đường để chọn, chọn sự nghiệp hay chọn tình yêu? Một bên sống chết rõ ràng, một bên tiền đồ chưa biết, rùa biển rất thông minh lựa chọn rút lui. Tôi đạt được mục đích, trong lòng có chút tức giận, một kẻ bất lực như vậy làm sao xứng đôi với bông hồng gai của tôi chứ?

Rùa biển lặn mất tăm, sắc mặt em cũng rất bình tĩnh, không có phản ứng gì đặc biệt. Lòng tôi dịu lại, xem ra con rùa biển kia cũng chỉ là đám người râu ria.

Tôi vẫn như cũ bám riết lấy em, còn em vẫn như cũ nói tôi không ra thể thống gì. Dần dần, dường như chúng tôi lại quen với việc này, em vẫn mồm mép chọc tôi, nhưng cũng không còn giữ thái độ hung dữ như trước. Phải rồi, bây giờ em còn đề tôi đưa em về nhà, như thường lệ, vẫn không có lời nào để nghe: “Dù sao thì tôi cũng đã nói trước với anh rồi, anh không kiếm được gì từ tôi đâu, hậu quả tự mình gánh chịu.”

Người phụ nữ này thật có bản lĩnh, lợi dụng tôi rồi lại còn cao giọng. Hừ, đợi đấy, sẽ có ngày ông đây đòi lại cả vốn lẫn lãi, vác em về làm bà xã.

Có một ngày khi tan làm, xe cũng sắp đến nhà em, nhìn thấy bên đường có hai người phụ nữ một già một trẻ đang lúi lúi kéo kéo, người già hơn đang mắng người trẻ, sau không biết như thế nào mà bà bác liền tát cô gái một cái, rất mạnh, tôi từ xa nhìn lại mà còn không chịu được run thay người này. Liễu Như Mi ở bên cạnh tôi lập tức thay đổi sắc mặt, quát lên một tiếng bèn nhón: “Dừng xe!”

Tôi theo phản xạ đạp phanh, còn chưa kịp dừng hẳn, Liễu Như Mi liền xông ra ngoài, dọa tôi thiếu chút nữa mất nửa cái mạng. Tôi vội vã chạy theo.

Liễu Như Mi một mạch chạy đến đứng giữa hai người, kéo cô gái trẻ ra sau lưng mình, nói với bà bác: “Bà làm cái gì vậy? Không được quấy rầy chị tôi! Hai con bà là tôi, bà tìm tôi tính số là được rồi.” Về mặt của em vô cùng kích động, hoàn toàn không giống cái vẻ đứng đưng không thêm quan tâm như ở trước mặt tôi, dường như có chết cũng phải bảo vệ người sau lưng mình, tôi có chút ghen tị.

Bà bác kia nhìn thấy em tựa hồ càng thêm tức giận: “Tìm cô? Cô lấy gì bồi thường con tôi? Cô là đồ sao chổi ám người. Tôi đánh chết cô!” Nói xong liền xông lên đánh.

Tôi vốn tưởng rằng Liễu Như Mi sẽ một cước đánh bay bà bác kia, ai ngờ em lại không hề ra tay, chỉ cố gắng che chắn cho người phía sau, để mặc bà bác kia đâm đá túi bụi lên người mình.

Tôi đương nhiên không thể đứng yên nhìn người phụ nữ của mình bị người ta đánh, mặc dù chỉ là thì tương lai, vội vàng đi lên kéo bà bác kia ra. Không cẩn thận liền bị trúng mấy đòn của bà bác kia, bà bác kia ra tay cũng không nhẹ, đánh tôi đau chết đi được, trong lòng lại càng quặn đau, cô nhóc kia cũng bị chịu đau không ít.

Tôi đẩy bà kia ra rồi quát lớn: “Bà làm cái gì vậy? Còn đánh nữa ông đây cũng không khách khí.” Nếu không phải thấy bà ta cũng trạc tuổi mẹ tôi, tôi đã cho bà ta một cái tát từ lâu rồi.

Giờ phút này tôi cảm thấy vô cùng biết ơn cái bộ dạng xấu xí của mình, người ta nói lúc tức giận lại trông càng dữ tợn. Bà bác kia bị dọa lui về phía sau vài bước, phát ra tiếng cười lạnh rất khó nghe: “Ha ha, bộ dạng xinh đẹp quả nhiên là tốt, tâm địa độc ác như vậy vẫn còn có người muốn. Anh bạn trẻ, cậu nên cách xa mấy cô này một chút, bằng không sau này cậu cũng giống như con trai tôi, không có kết cục tốt đẹp đâu.” Bà ta cứ như vậy cười lạnh rồi bỏ đi.

Tôi quay lại nhìn Liễu Như Mi đang ôm lấy khuôn mặt chị mình, giọng nói run rẩy, giống như muốn khóc: “Chị, chị còn đau không? Em xin lỗi.”

Chị em về mặt lạnh lùng, tựa hồ như dấu tay đồ hồng kia không phải khắc ở trên mặt cô ấy, nắm lấy tay em, dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Chị không sao.” Sau đó cũng không thêm liếc mắt nhìn tôi một cái xoay người bỏ đi.

Cô gái này thật lạnh lùng, bé con nhà tôi so với cô ấy vẫn còn có sức sống hơn.

Liễu Như Mi đứng trước cổng khu nhà mình nhưng lại không đi vào, đợi chị đi xa một chút mới lấy điện thoại ra ấn một dãy số, vừa để ý quan sát chị, vừa che miệng nói chuyện, tôi hoàn toàn bị hai chị em nhà này coi là gốc cây bên đường rồi.

“A lô, anh Dư, vừa rồi, bà kia lại đến nữa, chị bị bà ấy đánh ... vâng ... được, em đợi anh.” Giọng nói của em trước nay chưa từng mềm mại, lại còn thoáng mang theo chút ảm ức trẻ con, tôi nghe ra liền có chút lo lắng. Chả trách cái con rùa biển kia đi cũng không có cảm giác gì, thì ra còn có cái người gọi là anh Dư đứng đằng sau.

Tôi cắn răng, nhìn nhóc con kia đi qua đi lại nhìn ngó trên đường, hoàn toàn đã quên mất cái gốc cây là tôi đây. Tôi nhịn, âm thầm chuẩn bị nhìn xem cái tên gian phu tên là anh Dư kia ra sao, tôi sẽ cho hần một trận từ tể!

Hơn 10 phút sau, một chiếc xe vội vã chạy tới, cửa xe bật mở, một người đàn ông lao xuống. Liễu Như Mi chạy đến: “Anh Dư, anh đến rồi, chị lên nhà rồi, cho anh này, đây là chìa khóa.” Tôi thờ phào, thì ra không phải gian phu mà là anh rể. Có điều anh rể này nhìn rất quen mắt, à, là cái bộ mặt nham hiểm.

Người đàn ông kia nhận lấy chùm chìa khóa, cũng không vội vã đi lên, còn lộ ra vẻ tươi cười vẫn thường có: “Cảm ơn em đã báo cho anh. Mi Mi, đừng đau lòng, mọi việc sẽ ổn cả thôi.” Mi Mi cái gì? Gọi thân thiết như vậy? Nghe mà lộn cả ruột.

Liễu Như Mi cứ như đứa trẻ làm sai truyện gì, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, cảm ơn anh Dư, anh mau đi an ủi chị đi, em không sao, tối nay em sẽ đến

chỗ bạn.”

Trước mặt tôi sao chưa từng tỏ ra ngoan ngoãn như vậy? Tuy rằng là anh rể, nhưng cũng chưa chắc đã yên phận, tôi gườm gườm nhìn cái mặt nham hiểm kia.

Anh ta hình như cảm nhận được ánh mắt của tôi, nhìn sang tôi liền ngạc nhiên một chút, lập tức tỏ thái độ tôi đây biết rồi nhá mỉm cười, gạt đầu với tôi, vỗ vỗ vai Liễu Như Mi: “Anh lên nhà đây.”

Chờ mặt nham hiểm đi rồi, Liễu Như Mi ừ ừ quay ra ngoài. Tôi cũng đi theo, nghe thấy tiếng bước chân, em liền quay đầu lại: “Là anh? Sao anh còn chưa đi?”

Trên mặt em đầy vẻ mệt mỏi, áy náy còn có bối rối, không còn vẻ giương nanh múa vuốt của ngày xưa, tôi bất giác thấy lòng mình quặn thắt.

Tôi đi lên phía trước: “Tôi đưa em tới nhà người bạn kia.”

Em cả người vô lực ừ ừ hỏi lại tôi: “Anh cho là tôi thế này còn có bạn bè sao?”

“Ồ, cũng phải. Vậy em định đi đâu?” Em trái lại còn rất biết mình biết ta.

Em nói ra một cái tên khách sạn, tôi nhìn bộ dạng mệt mỏi của em, cũng không hỏi nhiều, đưa em đến khách sạn, thu xếp xong xuôi mới trở về nhà.

Sáng sớm hôm sau, cái tên mặt nham hiểm kia lại gọi điện cho tôi, hẹn gặp mặt.

Gặp rồi anh ta cũng không khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề: “Chẳng ngờ Mi Mi với anh lại qua lại với nhau, mọi chuyện chắc Mi Mi cũng nói hết với anh rồi chứ?” Nhìn thấy đáng vẻ mờ mịt của tôi, anh ta cười cười, “Vậy tôi nói đơn giản một chút, con trai bà hôm qua, vì cứu Mi Mi khỏi tai nạn xe cộ mà hai chân bị tàn phế, anh ta khi đó là người yêu của Như Lam, là chị Như Mi. Tuy rằng kẻ phạm tội đã bị trừng phạt nhưng người nhà này vẫn cảm thấy nhà họ Liễu nợ bọn họ, yêu cầu Như Lam về làm dâu bên đó. Như Lam không còn yêu anh ta nên đương nhiên đã cự tuyệt. Bây giờ, bà kia vẫn thường đến tìm hai chị em họ gây chuyện, ngày hôm qua anh cũng thấy rồi đấy. Tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác cùng giải quyết dứt điểm chuyện này...”

Tôi ghét cái điệu bộ tự tiện ra quyết định của anh ta, liền ngắt lời: “Anh với người ta tranh nhau vợ, liên quan gì đến tôi?”

Anh ta vẫn cười cười như trước: “Sao lại là chuyện không liên quan tới anh? Không phải anh đang theo đuổi Mi Mi sao? Mi Mi vẫn luôn cảm thấy là mình hại Như Lam, nếu Như Lam không vui vẻ, Mi Mi cũng không vui, anh có thể vui được chắc?”

Tôi vẫn mạnh mẽ như trước: “Đây cũng không phải lỗi của Mi Mi, muốn trách cũng phải trách tên lái xe.”

Hắn cười không ngừng, trông thật chướng mắt: “Vấn đề là Mi Mi lại không nghĩ vậy. Xét ở góc độ khác, nếu lúc trước anh ta không cứu Mi Mi, vậy người bị tàn phế sẽ là Mi Mi.”

Tôi nghĩ đến bộ dạng cô nhóc kia phải ngồi xe lăn, trái tim bất giác lạnh toát, không có sức lực để phản bác: “Nói đi, muốn tôi làm cái gì?”

“Tôi định đưa người kia ra nước ngoài điều trị, bên kia có thể làm trị liệu kích thích tế bào thần kinh, chữa khỏi chứng liệt nửa người, nhưng chi phí khá đắt, cần 300 ngàn đô la.” Không cần nói, chắc chắn là muốn tôi chi tiền rồi.

“Trong nước không chữa được sao?”

“Chữa được, nhưng anh muốn có một vết sẹo lử lử trước mặt mình hay sao?” Anh ta vẫn tùm tùm cười như trước.

Tôi không muốn, cho nên tôi chi ra nhiều tiền hơn so với chữa trong nước, đem cái vết sẹo kia đến nơi mắt không thấy, tim không đau.

Bạn đang đọc truyện *Mau Nói Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ôm người đẹp về nhà

Đương nhiên Mi Mi nhà tôi cuối cùng cũng biết chuyện này, họ Dư kia cũng rất biết điều, uống nước còn nhớ người đào giếng, thay tôi nói không ít lời hay ý đẹp. Em có vẻ rất tôn trọng ông anh rể này nên thái độ với tôi cũng chuyển biến rất nhiều.

Em đến nói lời cảm ơn: “Cảm ơn anh! Số tiền kia tôi cũng không trả nổi, vậy tôi làm bạn gái anh để gán nợ nhé.”

Tôi giận tím mặt, tuy rằng mục đích cuối cùng của tôi chính là cái này. “Em cho tôi là loại người gì? Tôi không cần em đền đáp cái gì cả?”

Em lại đột nhiên bật cười, nhào lên ôm lấy tôi. Tôi không nỡ đẩy ra, đây là lần đầu tiên em chủ động thân mật. Mà ôm thì lại sợ mất hình tượng nhân cách cao đẹp. Đang còn do dự thì em đã rướn người hôn nhẹ lên môi tôi, làm tôi hóa đá trong nháy mắt.

Em nói: “Này, đừng có làm bộ ra vẻ đài hoàng, cái em hài lòng chính là cái tính không biết xấu hổ của anh, có thể để em không bị đạo đức trời buộc, nếu anh muốn đạo mạo thì có khi em chạy mất rồi.”

Những lời này là có ý gì? Tôi không biết xấu hổ lúc nào? Tôi ôm chặt cô nhóc kia vào lòng: “Làm bạn gái thì tính gì là đền đáp? Phải làm bà xã! Hôm nay phải theo anh về nhà gặp bố mẹ! Còn cái hôn chuồn chuồn nước kia tính là cái gì?” Tôi giữ chặt gáy em, cúi xuống cho em một cái hôn thật nồng nàn, thật ướt át.

Rất lâu sau, tôi hỏi em: “Này, em nói không phải chịu sự trời buộc của đạo đức là có ý gì? Không phải là định cho tôi mấy cái sừng cắm lên đầu đấy chứ?”

Em liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi chìm đắm trong mắt em, tâm thần bắt đầu nhận nhạo: “Nghĩ đi đâu vậy? Ý em là, đừng tưởng rằng anh có nhiều tiền là ghê gớm, em còn lâu mới khúm núm với anh, coi như là em thay mấy cô trước đây dạy dỗ anh một trận.”

Cô gái này thực có bản lĩnh, con nợ mà còn vênh mặt còn hơn cả chủ nợ, thời đại Hoàng Thế Nhân xem ra đã vĩnh viễn trôi qua mất rồi. Tôi có chút phiền muộn, nhưng không đau lòng, cái tôi yêu không phải là giọng điệu kia của em sao?

Đến tối thì đi đến nhà tôi thật. Trên đường tôi dặn em: “Đợi đến nhà anh rồi, bà nội anh gặp ai cũng đều thích khoe khoang về anh, em có bất mãn gì thì cứ dõ lên đầu anh, ở trước mặt bà chỉ được phép làm bộ phụ họa, biết chưa? Còn nữa, nếu bà có đem biệt thự nói thành biệt dã cư thì cũng không được cười bà, bằng không đừng trách anh trở mặt!”

Khó có dịp em không bật lại tôi, còn nghiêm mặt nhìn tôi nói: “Không nhìn ra anh còn hiếu thảo như vậy, được rồi, em biết mà.” Em gật gù đầu, khoe miệng cong lên thành nụ cười.

Trên đường tôi cứ lẩm nhẩm hát bài “Vợ chồng cùng nhau xây tổ ấm” mãi cho đến tận khi về tới nhà. Bố mẹ tôi và bà nội đều có ở nhà, biểu hiện của em vô cùng tự nhiên thân thiết, lễ phép ngoan ngoãn hơn nhiều so với khi ở trước mặt tôi. Người nhà tôi đều nói thiệt thòi cho em bông hoa nhài cấm phải bãi cửt trâu là tôi đây.

Tôi với Liễu Như Mi cũng chính thức đi lại, từ đầu vô mồm đã thăng cấp lên động chạm chân tay, tôi lại tìm hết thấy cơ hội động chân động tay, mỗi lần thân mật đều bị em cho đòn đau. Mà tôi vẫn như trước không biết mệt mỏi. Dần dần cơ hội tôi ra tay thành công ngày càng nhiều, phản kháng của em cũng chỉ là tượng trưng. Sau cùng cái động chân động tay của tôi cũng hợp pháp, vì chúng tôi kết hôn.

Em nói, một người có lòng hiếu thảo không đời nào lại là một kẻ xấu được, dù sao thì là người rồi cũng phải kết hôn, tìm được người nào tạm tạm thì phải nhanh chóng cưới thôi. Aizz tạm tạm thì tạm tạm, nguyên nhân không quan trọng, quá trình không quan trọng, bà xã cưới được về mới là quan trọng nhất.

Cho nên mọi người nhất định phải nhớ hiếu thảo đấy, sẽ được báo đáp.

Cái bây giờ tôi sốt ruột chính là em chưa từng nói một lần câu “Em yêu anh”, vẫn như trước không tiếc sức lực mà đá kích tôi.

Tôi từng hỏi em lại bỏ qua rùa biển mà chọn tôi?

Em tỉnh bơ làm tôi ghen hờn: “Kinh tế học có một quy luật gọi là ‘đồng tiền xấu nuốt chửng đồng tiền tốt’, bởi vì phí tổn cho tiền xấu thấp, không cần cẩn thận đối đãi, bớt việc.”

Aizz, tôi hận chết mất cái tên dờ người tôi đây, tôi lại đi thích cái vẻ đắc thắng ý của em. Quả nhiên gieo nhân nào gặt quả ấy. Trước kia tôi coi phụ nữ là thú nuôi, bây giờ đứng trước người phụ nữ này tôi lại phải ngoan ngoãn vẫy đuôi.

Oằng oàng! Bà xã, đàn ông cũng sợ phạm thời gian, mau nói em yêu anh đi!

Chớp mắt đã kết hôn được 3 năm, giữa chúng tôi cũng có những lúc sóng gió, ví dụ như cái con rùa biển kia, lúc đủ lông đủ cánh rồi, ở trước mặt em vạch trần chuyện tôi từng uy hiếp anh ta.

Mà bà xã tôi chỉ lẳng lặng nhìn anh ta nói: “Nhưng là chính anh từ bỏ. Thực ra, phụ nữ đôi khi lại thích đàn ông vì cô ấy mà không từ mọi thủ đoạn, điều này cho thấy anh ấy thực sự yêu tôi. Mà tôi cũng yêu anh ấy.”

Sinh ra tôi là cha mẹ, mà người hiểu tôi lại là bà xã! Em ở trước mặt bao người nói yêu tôi! Tôi ôm chăm lấy em, hùng hăng hôn em.

Bỏ lại cái con rùa biển kia xấu hổ không chịu nổi. Ha ha ha!

(Quy luật đồng tiền xấu nuốt chửng đồng tiền tốt: còn gọi là quy luật Gresham, lấy theo tên của Sir Thomas Gresham – chuyên gia tài chính thế kỷ 16. Thời kì phong kiến, các quốc gia sử dụng đồng tiền kim loại để trao đổi mua bán. Trong đó giá trị nhất là các đồng tiền vàng, tiền bạc. Khi tiền quy vòng về quốc khố của nhà vua, các đồng tiền vàng tiền bạc này thường bị nung chảy lẫn với các kim loại giá trị thấp khác, làm hàm lượng kim loại quý giảm đi, giá trị thực của đồng tiền cũng nhỏ hơn so với giá trị được in trên mặt đồng tiền. Với cách làm này thì cùng một lượng kim loại quý, nhà nước có thể đúc ra nhiều tiền hơn, tức là có thêm tiền cho ngân khố. Kết quả là các đồng tiền có cùng mệnh giá được lưu hành nhưng chưa chắc chúng đã có giá trị bằng nhau. Điều này đưa đến một hiện tượng khá ‘buồn cười’. Khi người ta biết được

đang có 2 loại tiền 'tốt' và 'xấu' đang cùng được lưu hành, thì người ta có khuynh hướng tiêu xài đồng tiền xấu và cất giữ đồng tiền tốt đi. Chẳng bao lâu sau thì những đồng tiền 'tốt' đều biến mất, chỉ còn lại những đồng tiền 'xấu' được lưu hành. Hiện nay quy luật này vẫn còn hiện hành ở nhiều nước trên thế giới, Việt Nam là một trường hợp điển hình. Hiện nay, trong lưu thông tiền tệ ở Việt Nam, ngoài tiền Đồng, còn có đô la Mỹ và vàng.)

Bạn đang đọc truyện *Mau Nói Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tự bạch của Liễu Như Mi

Tôi từ nhỏ đã rất thông minh lanh lợi, xinh xắn đáng yêu, là viên ngọc quý trên tay cha mẹ. Khi tôi 6 tuổi, tôi có thêm 1 người chị, thực ra chị là chị họ của tôi, hai bác mất vì tai nạn xe cộ, bố tôi liền đón chị về nhà, vì thế tôi lại có thêm một người yêu thương chiều chuộng, điều này đã biến tôi thành con bé kiêu ngạo không coi ai ra gì.

Chị rất đẹp, tính cách trầm tĩnh, là tình nhân trong mộng của rất nhiều bạn nam. Bạn trai chị tên là Mục Huyền, rất đẹp trai, phóng khoáng, nhưng tôi lại không thích anh ta, bởi vì anh ta cướp chị của tôi. Tôi cùng anh ta là kẻ thù, mà chị lại là người ở giữa hai bên rất khó xử.

Hôm đó, lúc tôi bị một đám côn đồ vây bắt, tôi thực sự không nghĩ tới anh ta sẽ đến giúp tôi, nhưng anh ta đi ngang qua nhìn thấy liền chạy lại ngăn cản. Trong lúc hỗn loạn, anh ta bị đẩy xuống khỏi vỉa hè, bị một chiếc xe chạy tốc độ cao đâm phải.

Anh nằm trong vũng máu, mấy tên côn đồ lập tức giải tán, tôi khóc hỏi anh vì sao lại cứu tôi? Anh nói: "Bởi vì em là em gái Lam yêu thương nhất."

Từ đó về sau anh không thể tự đi lại, cũng mãi mãi mất đi vẻ đẹp trai phóng khoáng. Chị cũng không rời một bước, tính tình càng trở nên trầm mặc. Tôi không hề quấy rối nhưng bọn họ cũng không có vui vẻ gì.

Tôi cũng chẳng vui về gì nữa, có một ngày sau đó, tôi mới phát hiện, thì ra là tôi thích anh, tôi làm ra mấy chuyện chọc phá đó chẳng qua là do anh thích chị. Mà chị, người chị thương yêu tôi nhất, người chị tôi yêu mến nhất, tôi bằng lòng gánh mọi đau đớn thay chị. Hiện giờ, vì tôi mà hai người tôi thương yêu lại bị tổn thương.

Dần dần tôi trở nên chua ngoa, trào phúng hết thấy mọi việc, bởi vì tôi kém cỏi như vậy, tôi cần hạ thấp người khác để cân bằng với chính mình.

Bệnh tật làm Mục Huyền ngày càng trở nên cục cằn, anh đã biến thành người khác hoàn toàn so với trước đây. Mắt thấy chị ngày càng gầy yếu, trong lòng tôi áy náy vô cùng, tôi cố gắng cố vũ chị từ bỏ Mục Huyền, họa là do tôi gây ra, không có lý nào lại để chị phải chịu khổ cả đời.

Anh Dư xuất hiện là chị hạ quyết tâm rời bỏ Mục Huyền. Tôi thực sự rất vui, về phần Mục Huyền sẽ như thế nào, tôi cũng không lo nhiều được như vậy, tôi dù sao cũng là loại người kém cỏi, không quan tâm đến vui buồn của người ngoài cũng không làm tôi kém cỏi hơn được. Cho dù có như thế nào, người chị tôi yêu mến nhất cũng đã có thể giải thoát rồi.

Tôi ra sức kiếm tiền, muốn chi trả chi phí phẫu thuật cho Mục Huyền. Chỉ có như vậy, chị mới có thể yên tâm bắt đầu cuộc sống mới.

Lữ Băng Phi xuất hiện cũng coi như là đúng thời điểm, anh chẳng phải loại người trong sạch gì, lại là loại mặt dày, có mắng chửi thế nào cũng không đi. Ở bên cạnh anh, tôi thấy rất thoải mái, cái không hoàn mỹ của anh cũng làm tôi không phải canh cánh trong lòng xem mình có đủ tốt hay không. Anh Dư nói anh bỏ ra 300 ngàn đô la đưa Mục Huyền ra nước ngoài chữa bệnh.

Tôi biết mục đích cuối cùng của anh là tôi, tôi không cảm thấy chịu nhục, ngược lại còn nhẹ nhàng thờ phào một hơi. Tôi không cần một người thanh cao đạo mạo từng giờ từng phút nhắc nhở lương tâm của tôi. Lại nói 300 ngàn đô la, cái giá này cũng không rẻ.

Yêu anh thực ra cũng không phải là một chuyện khó khăn gì. Bởi vì anh yêu tôi trước, cho nên tôi mới có thể yêu anh. Bởi vì tôi yêu anh, cho nên anh lại càng yêu tôi. Tóm lại tôi cũng sẽ không chịu thiệt, bởi vì lương tâm tôi đã bị bán đi với giá 300 ngàn đô la rồi.

Bạn nói tôi như vậy thật không biết xấu hổ? Hừ hừ, cũng có thể, nhưng như thế thì sao nào? Khuyết điểm trong mắt một người, có khi là điểm đáng yêu trong mắt người khác, trên thế giới này sẽ có một người phù hợp với bạn. Giống như tôi và Lữ Băng Phi, chúng tôi sống rất vui vẻ hạnh phúc.

~HOÀN~

Bạn đang đọc truyện *Mau Nói Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.